

2011/11
LISTOPAD

Poutník

časopis Obce unitářů v Brně

POUTNÍK

Obsah čísla 11/2011

Mgr. Jarmila Plotěná: Nevšední unitářská setkání	3
_____ Blahopřání	6
Otevřený dopis: Informační vzkazy - listopad	7
Eva Dobšíková: _____ Já mám pravdu, Ty máš pravdu, on ne!	12
Iva Bordovská: Významné výročí	15
Dan Novotný: Duchovno	16
Ladislav Kolbaba: _____ Tohle jsem napsal kdysi v minulém tisíciletí	18
RNDr, Milan Lustig: Vorkoholik	21
Ladislav Kolbaba: Finále života	22
Ladislav Kolbaba: Život	23
Program na měsíc listopad 2011	24

NEVŠEDNÍ UNITÁŘSKÁ SETKÁNÍ

Byla dvě, každé zcela jiné, ale na obě máme krásné vzpomínky. Shodou okolností obě proběhla v září, kdy říjnové číslo Poutníka bylo dokončené a plné již dříve připravených textů. Přinášíme proto zprávu v tomto listopadovém čísle.

Prvním setkáním byla unitářská společná dovolená, letos na Moravě v Lednici. Pobyt trval od 5. do 12. září. My z brněnské obce jsme pro nedostatek času a k vlastní škodě zajeli do Lednice až předposlední den pobytu v neděli 11. září. Den byl letně žhavý, slunce pálilo a nebe bez mráčku.

Objevili jsme se tam hned ráno, kdy hlouček spokojených účastníků z Prahy, Plzně a Mostu právě posnídal v pěkném prostředí penzionu Hyppo klub, který byl i místem ubytování rekreantů. Jak jsme brzo zjistili, penzion se nachází nedaleko proslulého zámeckého parku, kam jsme také společně zamířili. Rozpálený vzduch se zrovna tetelil, když jsme si prohlíželi minaret a skvostně opravený zámek, který jsme my z Moravy dávno znali, ale dlouho vídávali téměř v troskách. Nyní se skví v celé své kráse a reprezentuje Moravu tak jako Čechy např. zámek Hluboká. Různé atrakce pro turisty, jako projížďka v kočáru nebo v parku, přítomný sokolník v dobovém oblečení, jsou zde již samozřejmostí, právě tak stylová pohostinství a opravené domy v městečku. Naši přátelé z unitářských obcí za svého pobytu v Lednici měli park i zámek samozřejmě dávno prohlédnutý a na procházku šli spíš kvůli nám z Brna. Bylo veliké horko, ale veselá nálada a oči pro kouzelná zákoutí upraveného rozlehlého parku k radosti nás lovců fotografií. Pořídili jsme jich skutečně hodně. Pak společný oběd a večer až do pozdních hodin diskuse v altánku penzionu. Velmi jsme litovali, že se musíme vrátit do Brna. Jak jsme na místě zjistili, atmosféra byla po celou dobu výborná a organizace díky sestře Janě Hrevušové a br. Rev. Luďkovi Pivoňkovi bezporuchová. Škodu má každý, kdo tam nebyl.

Druhé unitářské zářijové setkání bylo zcela jiného druhu, neboť se jednalo o oficiální návštěvu NSČU

Rev. Erica Cherryho, představitele amerických unitářů univeresalistů. Přestože návštěva byla oficiálním pracovním setkáním, proběhla ve velmi přátelském a srdečném duchu a přinesla řadu nových poznatků. Velmi zajímavý a přínosný byl unitářský seminář v neděli 25. září v prostorách Pražské obce v Unitarii na Karlově 8, pro který Rev. Erik Cherry připravil téma Základy a kořeny světového unitářství. Přihlášení zájemci o seminář obdrželi překlady textů předem k prostudování. V pracovních skupinách po prezentaci textu s obrazovým doprovodem se zamýšleli nad otázkami :

Co je nejvíce inspirující na příbězích vzniku unitářských skupin ve světě? A co na našem příběhu (vzniku českého unitářství)?

Co mají čeští a zahraniční unitáři společného a v čem jsou originální?

Jaké možnosti mezinárodní spolupráce by pro nás byly nejzajímavější?

Každá skupina si vybrala svého mluvčího, který měl za úkol tlumočit její názory. Ty br. Rev. Petr Samojský viditelně sepsal na tabuli.

V pondělí dopoledne se Rev. Eric Cherry zúčastnil části schůze Sboru duchovních a odpoledne byl rovněž hostem na zasedání Ústředního správního sboru, s jehož členy se sešel ještě v úterý na pracovní schůzce. Zajímal se živě o Ústavu a organizaci NSČU, předával své zkušenosti. Od 17 hodin jsme vyslechli jeho

přednášku s obrazovou dokumentací na téma soběstačnost a soudržnost. Krásně navazovala na nedělní seminář. Vycházela z pohnuté historie vzniku unitářských obcí v USA a mířila do současnosti a budoucnosti.

Atmosféru, kterou jsem z přednášky vnímala, lze přibližně vyjádřit takto: Američtí unitáři, jejichž hnutí vznikalo za podmínek osamocennosti a mnohého nepochopení v tvrdém prostředí z hlediska náboženství i ekonomiky, statečně vytvářeli svébytné, soběstačné komuny. Tyto pak hledaly spřízněnost na podkladě podobných nebo shodných myšlenek a ideálů. Právě vysoké ideály a mravní náročnost umožnily postupem času vytvořit tuto pevnou a statečnou soudržnost soběstačných, již se američtí unitáři vyznačují. Mnohé z toho přejme i českému unitářství. Více podrobností z našeho setkání přinesou Unitářské listy.

Přejeme pěkný barevný podzimní čas, kéž je časem dobrých setkání ve stejném duchu jako byla obě předcházející.

Jarmila Plotěná

Oznamujeme Vám, že v pátek 11. listopadu 2011 se od 17,00 hod. na Staňkově ulici č. 18a, Brno koná

MIMOŘÁDNÉ VALNÉ SHROMÁŽDĚNÍ OBCE UNITÁŘŮ V BRNĚ

Jiří Čada
předseda OUB

Rev.Mgr. Jarmila Plotěná
duchovní OUB

*****

BLAHOPŘÁNÍ

všem členům i přátelům Brněnské obce unitářů, kteří se
narodili v listopadu

4.11. Lydie Schmiedková
16.11. Jiří Čada
18.11. Ludmila Jarošová

*****

INFORMAČNÍ VZKAZY JEDNOTLIVCŮM NA KAŽDÝ DEN V ROCE

Tento program je určen pro lidi na jednotlivé dny celého roku, i když každá z těchto myšlenek může pomáhat kdykoliv to budeme během roku potřebovat.

LISTOPAD

1. listopadu

Nikde v přírodě u rostlinstva a stromů se nesetkáme se stresem. Stres vyvolává omezené, nelogické myšlení. Pokud se od něj uvolníme a nahradíme ho myšlenkami hodnotnějšími, otevře se nám nový svět, který bude vnitřně šťastnější i svobodnější.

2. listopadu

Když se něco učíme, musíme se na to plně soustředit, dávat pozor, jestli neděláme chyby a pokud ano, hned je opravovat. Pokud to již umíme, není to vše tak potřeba, protože v našem mozku tento program již pracuje. Jestli se rozhodneme probudit si své svědomí a učit se podle toho žít, je to ze začátku těžké, ale pak se to stane samozřejmostí.

3. listopadu

Pokusme se ráno vstoupit do nového dne s radostí z užitečné práce, kterou můžeme dělat. Pokud kolem sebe dovedeme vidět krásu a harmonii, dovedeme se na ni napojit, proniknout do hloubky a rozumět jí, pak patříme k požehnaným lidem. Pak budeme rozumět a mít rádi i ty lidi, kteří nám dnes nerozumí.

4. listopadu

Pokud nepůjdeme životem jako slepci, budeme umět stále více vnímat kolem sebe krásu a harmonii. Budeme umět přijímat a rozumět životním zkouškám. Nic, co nám život dá nebude pro nás samozřejmostí, za vše budeme vděční. I tehdy, když to bude pro nás náročné.

5. listopadu

Zákony harmonie a logiky jsou v každém z nás. Je jen třeba učit se s nimi ztotožňovat. Je nesprávné si říkat, že jsme tak nedokonalí, že to nikdy nedokážeme. To je projev lenosti a sobectví. Je třeba naopak přijmout s radostí tu možnost, že každý člověk se může postupně na zákony napojit.

6. listopadu

Žijeme v době velkých změn a je třeba být na vše připraven. Někteří jedinci jsou k sobě přitahováni, aby se podíleli společně na plnění nových náročných úkolů. To však není život pro lenochy nebo pro lidi bez zodpovědnosti.

7. listopadu

Již jsi našel úkol, kterým můžeš přispět celku, jehož jsi součástí? Nebo stojíš mimo a teprve tento úkol hledáš? Vstup do celku a pokus se cítit jeho součástí, která je potřebná jako každá jiná, aby systém mohl pracovat. Pokud začneš být pro někoho potřebný, začneš ze sebe vydávat to nejlepší.

8. listopadu

Jestli si uvědomuješ, že nežiješ dobře, přelad' svůj myšlenkový program i životní praxi na jinou stanici. Pokud se ti to podařilo, vni-
mej nejdříve program této hodnotnější stanice v tichu a soustředění a pak, až ho dobře zpracuješ, jdi do praxe něco pro to udělat.

9. listopadu

Víra v napojení na zákony sobě i kolem sebe je velký dar. Začneme pak se obracet do svého nitra a hledat tam vedení. Přestaneme bojovat o nemožné a začneme se učit chápat řád. Pochopíme i těžké zpětné vazby, kterými musí projít každý člověk, protože vytvářejí podmínky pro další vývoj a očišťují nás.

10. listopadu

Dnes se časy mění velmi rychle a je třeba se adaptovat a tyto změny chápat. Pokud nebudeme chtít vstoupit do nové éry, bolest v dalších letech nebo i životech nás k pochopení programu vývoje bude postupně přivádět.

11. listopadu

Podobně jako žalud v sobě obsahuje program pro ohromný dub, tak i my v sobě neseme ohromné možnosti vývoje. Je potřeba, abychom se na své nitro napojili, ono nám k našemu vývoji bude pomáhat.

12. listopadu

Je třeba poděkovat za každý krok, který nám život nedopřál, abychom ve svém vývoji mohli postoupit dále. Na světlo pravdy se můžeme napojit, pokud si ho nezablokujeme vlastními sobeckými nelogickými myšlenkami. Snažme se proto tyto bloky uvolnit, protože touha lidí po pravdě je dnes veliká. Potřebujeme to velice.

13. listopadu

Pokud nejsou naše přání sobecká, můžeme očekávat, že se nám touha po zdravém životě splní, jakmile přijde čas.

14. listopadu

Nikdy nepoznáme smysl svobody, pokud budeme na něčem lpět a budeme otroky negativních myšlenek.

15. listopadu

Stejně jako vývoj květiny nemůžeme v netrpělivosti urychlit a násilně ovlivnit, protože bychom ji tím zničili, nemůžeme násilně ovlivnit ani život svůj ani nikoho jiného. Vše potřebuje svůj čas. Analyzujme proto a učme se rozumět, proč v daném čase je vše tak a ne jinak.

16. listopadu

Láska je oblast myšlenková, proto ji nelze ani uchopit ani se jí zmocnit. Lásku je možno následovat. Přináší harmonii a jednotu. Opravdová láska je spojena s moudrostí. Láska otevírá i ta nejtvrdší srdce.

17. listopadu

Cítíš se být součástí nové éry, která přichází? Jestli jsi dosud spjat se starými překonanými názory a nedovedeš se jich vzdát, pak

přípraven nejsi. Příprava vyžaduje přemýšlení, vytváření logických průníků, motivaci, dobrou vůli a odvahu.

18. listopadu

Vše, co máš, co je ti dáno, využívej ve prospěch celku, nic nehromad' pro sebe. Budeš-li cokoliv ze statků hmotných nebo duchovních hromadit pouze pro sebe, dříve nebo později to nějakým způsobem ztratíš. Porušíš a blokuješ tím totiž tok věcí a informací.

19. listopadu

Vnitřní vedení u jednotlivců má různé formy. Někdo vnímá vnitřní hlas svědomí, jiný se zaměřuje na představu, jiný na intuici, jiný na logické myšlení. Ať jde o jakoukoliv formu, vždy vnímáme harmonii a logiku, rovnováhu a logické systémy, lásku a pochopení.

20. listopadu

Pokud toužíš poslouchat nebo číst slova týkající se harmonie a logiky, lásky a porozumění, budou tě naplňovat stále více, až proniknou do tvé životní praxe. Pozor ale – je nebezpečné o nich jen mluvit a neplnit je. Dochází k rozpolcení osobnosti se všemi důsledky toho.

21. listopadu

Nikdy nepoznáme, jestli něco funguje, pokud to nevyzkoušíme v praxi. Jestli jsme opravdu napojeni na zákony ve své životní praxi, dokážeme si to sami sobě tehdy, když vrátíme svůj organismus do stavu zdraví, aniž by to lékaři uměli, nebo když pochopíme systém, který zatím není známý.

22. listopadu

Věřme, že život nám dává vždy to nejlepší, co na úrovni našeho vývojového stupně nám může dát. Je třeba to přijmout, zpracovat a chyby napravovat. Nikdy se nenechme strhnout postojem zoufalství a negace. Tím bychom ublížili sobě i jim. Je třeba jít jim dobrým příkladem.

23. listopadu

Vzájemná láska není mluvení o ní, ale myšlenkový proces, kdy máme možnost si sami dokázat, že jsme schopni se na každého vnitřně napojit tím nejčistším místem jeho myšlenkového programu a že jsme schopni v lidi věřit.

24. listopadu

Podle skutků poznáme se. Naše skutky nám dokazují stupeň našeho vývoje.

25. listopadu

Pokud se nám podaří pochopit v nové přicházející éře logické systémy a zákonitost harmonie a rovnováhy, pak nemusíme zbytečně trpět. Pokud jsme se k tomuto systému ještě nedopracovali, pak musíme počítat s tím, že utrpení se nevyhneme.

26. listopadu

Ptejme se svého svědomí, jak to ve skutečnosti s námi je. Jsme spolehliví? Známe své životní úkoly a plníme je? Nezrazujeme je? Cítíme zodpovědnost za jejich plnění? Cítíme, že jsme na svém místě?

27. listopadu

Myšlenky při probuzení mají velkou důležitost pro celý den. Snažme se proto napojit se na pozitivní, hodnotné věci a negativním jevům nevěnujme pozornost.

28. listopadu

Pokud jsme myšlenkovými otroky touhy po moci, slávě nebo bohatství, zaměřujeme se na to, co můžeme ztratit a co nám nepřináší vnitřní klid a mír. Skutečná hodnota je v našem nitru, je však třeba k ní najít cestu.

29. listopadu

Není snadné nechat dělat osoby, které máme rádi, špatná rozhodnutí a chyby, protože oni nás nechtějí poslechnout a nedají si říci. Dívat se ne to je ale někdy nezbytné, protože tyto osoby potřebují

projít životní lekcí. Na bolest a tvrdé úsilí pak nikdy nezapomenou. V takových případech proto nezasahujeme do cest druhých.

30. listopadu

Jen tehdy, když jsme splnili předcházející úkol, můžeme postoupit k dalšímu úkolu. Stejně tak se nemůžeme dostat na další stupeň ve svém vývoji, pokud jsme nevyčistili od nesprávných, negativních myšlenek stupeň předcházející. To vyčištění však musíme provést jedině my sami. Nikdo jiný to za nás udělat nemůže.

Eva Dobšíková

JÁ MÁM PRAVDU, TY MÁŠ PRAVDU, ON NE!

Připustit si, že ten druhý, nebo třetí, může mít, ba má, také svoje hledisko na tutéž věc a že může být úplně odlišné od mého, to dovedeme většinou málo. . Na co si zavzpomínat? Třebas na náboženské spory, jež stály odedávna a stojí dosud životy a nezměrná utrpení. Na současné, nebo nedávné války, jež obyvatelé nechtěli, ale důkladně a trvale odnesli : Irák, Jugoslávie a řetěz jiných. Na husitství, či Bílou horu byly po staletí zcela různé názory vzbuzující vášně, pro které se v mukách umíralo atd. Minulost by měla být zdrojem informací pro současnost. A protože už je těm současným s odstupem času známo, „kam to všechno vedlo,“ měli by jednat s dávkou nadhledu a moudrosti a snažit se porozumět protivníkovi, který ze své pozice vidí věci jinak. Ale nejde nám to, ani v malém, ani ve velkém. Připomeňme si události historicky nedávné : My, staří, jsme je prožili – pokud jsme přežili. Střední a mladá generace na ně zapomíná, protože jim, možná, málo rozumí, ale rozumět by se mělo, ne kvůli minulosti, ale hlavně kvůli budoucnosti.

V roce 1938, dne 29. září došlo k podepsání tak zvané Mnichovské dohody. Jak se říká, dojednálo se o nás bez nás a dojednálo se z Hitlerovy iniciativy a za jeho účasti společně se

zástupci Anglie, Francie a Itálie – bez zástupce Československé republiky, že odstoupíme Německu dobrovolně velkou část pohraničních území, a to těch, kde odedávna žilo převážně německé obyvatelstvo, zejména severní Moravu, západní, severní a část jižních Čech a jižní Moravu. Také ve vnitrozemí vznikly ostrůvky větší či menší, které připadly Německé říši. Dělo se to s vědomím USA. Polsko si pak zabralo Těšínsko. Naše vláda pod nátlakem mnichovská ujednání přijala a odvolala československé vojáky z pohraničních území, kde čekali na rozkaz zahájit boj proti hitlerovskému Německu.

Pamatuji se, že i když věděli, že by obrovské přesile nemohli odolat, byli odhodláni za svou vlast položit životy. Většinu svých životů zachovali, ale museli odevzdat zbraně. Taky se pamatuji, že většina německého obyvatelstva – ne všichni – vítala připojení Sudet /tak se říkalo německým pohraničním územím/ s jásotem. Vždyť si od dob vzniku Masarykovy republiky přáli být znovu, jako dříve, ve velkém Rakousku před první světovou válkou, součástí německého území. A tady bych chtěla připomenout, o čem se snad až donedávna od dob první republiky mlčelo, že většina Němců, a bylo jich na území Československé republiky kolem tří milionů, se ocitla jako menšina na území nového, českého státu v roce 1918 nedobrovolně, takřka ze dne na den. Byla jim slíbena stejná práva jako mají Češi, ale docela stejné to neměli - větší nezaměstnanost na svých územích, obsazování úřednických míst Čechy, horší školy aj. V druhé polovině třicátých let, v těžké hospodářské době, jim Hitler sliboval a dával práci i jiné výhody a propaganda proti Čechům a Židům padala na úrodnou půdu. I tehdy však se chovali mnozí statečně a k nacistickému chování se nepřidávali.

Hitler slíbil, že už nebude mít žádné územní nároky, ale za půl roku slib vůči nám porušil a obsadil zbytek někdejšího Československa. Jednoho kalného rána v šedivé mlze nekonečný had nacistické armády obsadil naše města a vesnice. Bylo to 15.března 1939. O něco dříve obsadila německá nacistická armáda Rakousko. Tam však byla velkou částí obyvatelstva vítána. Zastihla jsem ještě očitě svědky toho, jak Hitlera vítali na obrov-

ském náměstí Hofburgu ve Vídni. Jako katastrofu připojení Rakouska k Říši pociťovali komunisté, Židé, levicovní funkcionáři demokratické elity. O málo později se represe uskutečňovaly i u nás. Židé a Cikáni byli postiženi vyhlazovací politikou, vysoké školy zavřeny, vzdělanci a demokratičtí činovníci vyhubeni nebo izolováni v koncentračních táborech atd.

Když jsem se po desítkách let setkala s některými, již staršími, odsunutými Němci v Německu, převládal mezi nimi názor, že represivní Vůdcovu politiku si Češi zavinili svou nedostatečnou poslušností sami. Bylo jim nepochopitelné, proč Češi, kteří se přece podle nich měli za Hitlera dobře, byli „neposlušní“. Že se dopustili atentátu na říšským protektorem Heydrichovi – to byl vrchol české drzosti. Masové popravy a persekuce přece za takový čin musely následovat kvůli odplatě a zastrašení...

Starí němečtí odsunutí pamětníci přenášejí z generace na generaci pocit veliké křivdy za svůj nucený odchod ze země, kde žili přibližně 800 let jejich předkové. V kostele, v kdysi německé vesnici Modřicích u Brna, je pamětní, německy psaná deska, upomínající přítomné na nesmírnou křivdu vyhnání Němců z dávného domova. Co na to naši současní mladší občané? Vesměs říkají, že ta památka je tam právem. Němci z českého území vzpomínají na hrůzy, kterými bylo stěhování provázeno a na krutosti Čechů. Sama znám případ rodin, z nichž se zachránilo jen několik osob, z jedné konkrétní brněnské rodiny jen jeden třináctiletý chlapec. Napsal o poválečných událostech knihu.

Bylo už tehdy, kdy se věci zaviněné řadou tvrdostí a nepravostí ve velké i malé politice i v konkrétních mezilidských vztazích děly, možno jim bránit tím, že bychom se snažili naše bližní spíš chápat, než odsuzovat? Podívat se na skutečnost nejen svýma, ale také jejich očima?

Je tohle možné dnes a všude? Odpovídám jako člověk, který se díky svým létům dívá s odstupem, a nejen to, dívám se na své někdejší krajany Němce jako přeživší oběť holocaustu, jedna z mála z mých příbuzných z otcovy strany. Otce umučili. Přesto, a asi právě proto bych se vyvarovala všeho, co čpí pomstou. Každá

pomsta jen znásobeně opakuje zlo. Jediná, byť trnitá a zdlouhavá je cesta k vzájemnému porozumění a úsilí o vnímání stejné skutečnosti očima toho druhého. Náboženství není nutné z žádné strany, ale jeho křesťanské, a snad nejen křesťanské, pravidlo “co nechceš, aby jiní činili tobě, to nečiň ty jim“ a opačně, to musí být základem jednání, máme-li řešit rozdílná stanoviska bez tragického vyústění.

Iva Bordovská

VÝZNAMNÉ VÝROČÍ

V půvabné krajině Českomoravské vysočiny, nedaleko renesanční Telče, leží městys Nová Říše s barokním kostelem sv. Petra a Pavla a s přílehlým klášterem Panny Marie. Tento klášter letos oslavuje osmisté výročí svého založení.

Nová Říše je rodištěm významných hudebních skladatelů Pavla a Antonína Vranických, současníků to Josefa Haydna, Wolfganga Amadea Mozarta a Ludwiga van Beethovena. Také se zde v r. 1921 narodil Jan Novák, syn knihaře, obchodníka a varháníka. Kromě hry na housle, klavír a varhany ovládal Jan výborně latinu a 17 letech začal komponovat. Po dalších studiích v Brně a v Americe u Bohuslava Martinů se z něj stal dokonale vybavený a cílevědomý orientovaný skladatel, kterému v r. 2005 udělilo zastupitelstvo města Brna čestné občanství města Brna in memoriam za celoživotní hudební tvorbu.

V letech 1888 až 1901 působil v Nové Říši jako učitel Otokar Březina, vlastním jménem Václav Jebavý. Zde také vzniklo jeho stěžejní dílo – všech pět básnických sbírek. Nová Říše byla v té době vcelku odlehlým místem, proto Březina, který celý život zasvětil studiu, postrádal přístup k literatuře. Částečně mu jej nahradila knihovna zdejšího premonstrátského kláštera.

Dějiny novoříšského kláštera se začaly psát roku 1211, kdy byl založen Markvardem z Hrádku a jeho chotí Vojslavou pro sestry premonstrátského řádu. Starost nad nimi měl opat premonstrátského kláštera v Zábřovicích. Neklidné časy husitských bouří a

následujícího století vedly k postupnému vymírání společenství řeholnic. V roce 1641 byl ženský klášter nahrazen klášterem mužským. Slavnostně do něj bylo uvedeno sedm bratří ze Zábřovic. Duchovní vzestup kláštera umožnil, že se roku 1733 stal samostatným opatstvím. Největší pohromy postihly premonstráty ve 20. století, v době nacistické okupace /pět bratří umučeno v Osvětimi/ a za totalitního režimu, kdy byl klášter řeholníkům zabaven. Teprve v roce 1991 byl navrácen, aby v něm mohl pokračovat řeholní život.

Dan Novotný

DUCHOVNO

Právě jsem se vracel ze semináře „Jak přimět vaše Nižší Já a Střední Já spolupracovat s vaším Vyšším Já“, který se konal na druhém konci republiky. Když jsem procházel chodbičkou vlaku, který mě měl zavést domů, narazil jsem na kupé, ve kterém byla pouze jediná slečna. Má intuice mi okamžitě sdělila, že právě do tohoto kupé bych se měl posadit.

Posadil jsem se naproti ní. Po nějaké době mlčenlivé jízdy (poslouchal jsem MP3 s nahranými meditacemi Absolutního Relativního Souladu) slečna vytáhla ze své kabelky nějakou knížku. K mému příjemnému překvapení to byla klasika „Kterak optimalizovat počet vláken svojí DNA“ od známé americké autorky (nebo alespoň známé v těch duchovních kruzích, ve kterých se pohybují). Takže slečna bude patrně spřízněná duše! Vypnul jsem svůj přehrávač hudby a rozhodl se, že ji oslovím.

„Promiňte, ale dobře znám knížku, kterou čtete. Je úžasná, že?“ začal jsem.

„Ano, nádherná“, usmála se, „právě jedu ze svěcení Hyper Reiki a to mi krásně rezonuje s tím, co píšou...“

„Hyper Reiki zasvěceno nemám. Ale mám zasvěcení Mega Reiki, které by v sobě mělo Hyper Reiki zahrnovat, alespoň mi to tak řekl...“ navázal jsem.

„Mega Reiki?“, zpozorněla, „Právě na tom zasvěcení, ze kterého jedu, mi říkali, že na Mega Reiki si mám dát pozor: prý je napojené na nularozměrné mimozemšťany z minus prvního rozměru, kteří to posouvají do negativity.“

„To je dobře, že mi to říkáte,“ roztál jsem, „asi není náhoda, že jsme se potkali.“

„Náhoda to rozhodně není,“ souhlasila, „nic není náhoda. Si pamatuju, že jsem před čtvrt rokem byla na odblokování archetypu Bohatství (seminář stál jenom nějaké dva tisíce korun) a již za měsíc a půl potom mi plynárny vrátily přeplatek ve výši dvě stě korun. Začíná se to rozjíždět.“

„Na tom odblokování jsem byl taky,“ chytnul jsem se tématu, „již za tři týdny potom jsem našel na zemi pětikorunu. Jasně znamená.“

„Povídala Andělská Xena na přednášce minulý měsíc, že se někdy musíme pořádně pročistit, abychom znamení viděli,“ vzpomněla si slečna.

„Andělská Xena?“ oponoval jsem, „nevím, jednou jsem narazil na internetu na blog, ve kterém se tvrdilo, že Andělská Xena byla dva roky ve vězení kvůli podvodům a zpronevěře. A že její knihy jsou...“

„Víte, to je v dualitě,“ skočila mi do řeči, „všichni ještě přece jenom stále trochu žijeme v dualitě – zatímco když Andělská Xena přednáší nebo píše svoje knihy, je napojená na Nejčistší Zdroj ve stavu Bezpodmínečné Jednoty, takže nezáleží na tom, co v té dualitě dělala.“

To dávalo smysl. Musel jsem nějak zamluvit svůj renonc ohledně banálního vězení kvůli podvodům a tak mi intuice napověděla, co říct: „Myslím..., že se známe z minulého života, slečno. V Atlantidě.“

Vždycky tu ještě byla Atlantida. Tedy vlastně... teď už není, ale víte, co tím myslím.

„Myslím, že ano. Bylo to v chrámu...,“ začala slečna – ale nedokončila, protože náhle vlak zpomalil a ozvalo se kvílení brzd.

„Budu muset vystupovat,“ vyhrkla, „nashledanou – a odčistěte si to Mega Reiki.“

„Nashledanou...“ rozloučil jsem se.

O pět minut později jsem znovu zapnul MP3 přehrávač. Uvědomil jsem si, že jsem se zapomněl zeptat, odkud slečna je, jak se jmenuje a jaký by byl na ni kontakt – ale alespoň jsem byl rád za nádherně podnětný duchovní rozhovor.

Ladislav Kolbaba

TOHLE JSEM NAPSAL KDYSI V MINULÉM TISÍCILETÍ

A bratři vděčím za své děti
/ A Pánu Bohu snad i za to , že jsem./

Není to taková nadsázka, jak se zdá. Nebýt jeho, tak by mi děti asi umrzly. Ale já, možná, také...

Přál bych vám vidět tu radost mé ženy, když jsem jí oznámil, že pojedu s „klukama“ na chatu. Bylo těsně před Velikonocemi. Doba pečení, uklízení. A vůbec. Pytel domácí roboty. Ivanka zůstane s ní. Dcera pomůže při domácích pracích a my, chlapi, zkontrolujeme chatu, kde zůstaneme do zítřka. V neděli se vrátíme domů. Nachystal jsem trochu jídla a pár potřebných věcí. Kluci mezi tím očistili starou Pobědu od nánosu bláta a za krásného, slunného dne jsme vyrazili. Směr Kunštát.

Na chatě bylo bezvadně. Nic se z ní neztratilo. Ba naopak. Přibyly myšičky, kterým se tam zřejmě líbilo stejně jako nám a tak nám dělaly, po dva dny, pro mě, nemilou společnost. Nádherná sobota se proměnila v ledovou neděli. Když jsme odpoledne vyčistili krb a zamykali chatu, teploměr klesal k patnácti stupňům minus. Utěšoval jsem nedostatečně oblečené kluky, že k autu máme sotva půl kilometru a to že vydržíme. Musíme! Ale můj jarník mě neustále ubezpečoval, že pořádně kecám. Do auta jsme naskákali jako „tři zmrzlí“. Vůbec jsem se netěšil na ledový volant a snažil jsem se nejprve ruce v kapsách malinko ohřát.

„Tak co, hoši! Jdeme na to?“ snažil jsem se kluky povzbudit, i když bych útěchu potřeboval sám. Otočil jsem klíčkem v zapalování. Hu! – Hu! Po chvíli znovu: Hu! – Hu! Motor se sotva převaloval. Jako kdyby nevěděl, co se od něj čeká. Žádný bzzz, ale hu! „Nic se neděje, hoši!“ opět jsem chlácholil oba syny. „Zaplať Pánbůh jsem auto, hned při příjezdu otočil a postavil na malý kopeček. Za chvíli frčíme a pak se spustí i topení. Nebojte se, kluci! Ještě bude hej!“ Snad jsem tomu i sám uvěřil. Odbrzdl jsem, ale auto nejelo. „Hoši! Musíte vyskočit a zatlačit. Nedá se nic dělat!“ Brblali, ale šli. Zabrali a nic! Nohy v hlubokém sněhu klouzaly, sníh zalézal do bot, ruce se lepily k ledové karoserii vozu. Auto se rozjelo, až jsem si otevřel okýnko a zabral s nimi. Rychle jsem naskočil a „rval“ tam dvojku. Dvakrát to se mnou cuklo, než se kára zastavila definitivně. Promrzlí kluci naskákali do auta a prohlašovali, že už je nikdo ven nedostane. „Ani za Boha!“ Vytáhl jsem okýnko a usilovně přemýšlel. Začal jsem uvažovat nahlas: „No jo, hoši! Ale co budeme dělat? Nemůžeme tady sedět a čekat, až zmrzneme!“ „Tatínku,

prosím Tě, už nás nikam neposílej!“ téměř s pláčem naříkal můj starší syn. „Vždyť tam venku zmrzneme!“ „A co tady, synu! Myslíš, že tady ne?“ Klukům už bylo čtrnáct a patnáct let a přesto ten nářek. Ale já jsem si zoufal stejně jako oni. A to jsem byl o mnoho starší. Taková zima se už čekat nedala. Vždyť včera bylo téměř jaro a my jsme byli oblečeni „jako na plovárnu“.

Snad jediná šance byla blízká silnice Kunštát – Rudka. Venku se začalo stmívat a rozžatá světla okolo jedoucího auta mě přivedla na nápad. Na silnici stopnout auto a snad nám pomůže. Kluci s návrhem souhlasili, ale já jsem to maximálně zdržoval. Sám jsem myslel, že zmrznu a tak jsem to protahoval, jak se dalo. „Počkáme, kolik toho jezdí. Jestli máme vůbec šanci“. Když dlouho nic nejelo, dostal jsem další nápad. „Hoši!“ Vidíte támhle ten lesík! Tak tam skočíte a donesete nějaké haluze. Já vyndám z nádrže trošku benzínu a poleji támhle ten keř.“ Ukázal jsem na blízký keřík a pokračoval: „Na něj hodíme i dřevo, které donesete a všechno podpálíme. Naříkavá prosba mých dětí mně rvala srdce, ale nemohl jsem jinak. Bylo mně jasné, že jedině pohyb a oheň nás může zachránit. „No běžte! Běžte!“ nařizoval jsem téměř plačícím dětem. Sám jsem už málem brečel. A vůbec jsem se za to nestyděl. Dokonce jsem velice těžce pohyboval rty. Bradu jsem měl jako z cementu, oči mně slzely a prsty jsem necítil vůbec. Mráz si dělal na mých zádech závodní dráhu.

Kluci vystoupili z vozu a běželi k lesu. Já jsem vyndal sklenici a pomocí AC pumpy jsem do ní načisto zmrzlými prsty načerpal trochu benzínu. Jakmile se kluci vrátili z lesa a hodili dřevo na keř, mazali do auta. „Pojďte se ohřát!, křičel jsem za nimi, ale oni už seděli v autě. Polil jsem tedy keř benzínem a zapálil. Nastal malý „výbuch“, ale vlastní oheň trval sotva dvě vteřiny. S ožehnutým obočím jsem se vrátil do auta. Mokré dřevo nechtylo vůbec.

Už byla téměř naprostá tma, když ze silnice odbočilo auto na „naši Polačku“ a jelo přímo proti nám. Nejprve nás oslnilo svými světly a později posádkou. Z vozu vystoupil můj o tři roky starší bratr a šinul si to sněhem přímo proti nám.

„Jirko! Co tady děláš!“ vybafl jsem na něj a radostí se rozbředl.

„Neměl jsem doma stání. Cítil jsem, že se tady něco děje a tak jsem se raději chtěl přesvědčit, jestli je všechno v pořádku.

„Teď? Na noc?“ divil jsem se.

„Jo!“ zněla krátká odpověď. „Nějak jsem to čul...!“

Krátce jsem mu vysvětlil, co se stalo a přemístil jsem se s kluky do jeho vyhřátého autíčka. Vůbec mně nevadila přítomnost jeho ženy. Ani jsem se nestyděl za to, že jsem se rozplakal. Byl jsem zmrzlý na kost. A promáčený, kde se dalo. S radostí jsem přivítal i její vyhřáté rukavice. Byl to dar z nebe. Všechno to byl dar z nebe. I jejich přítomnost a tím i naše záchrana. Vůbec nepochybuji, že bychom tenkrát zmrzli. To ochlazení bylo tak náhlé, že „pád“ rtuti by se dal pozorovat. Ne-li určitě, tak téměř.

Nastartovali jsme bratrovo auto, já jsem ho přidržel v otáčkách a Jirka přehodil obě baterie. Pak s jeho silnou snadno nastartoval staříčkou Pobědu a vyjeli jsme na silnici, kde už je pořádný kopec. Až tam jsme přehodili baterie zpět, kam patří. Hoši si přesedli ke mně a na okraji Brna jsme se blikáním rozloučili.

Doma jsme všichni šťastně zasedli k večeři a při černé hodince bylo zas o čem povídat. Já jsem se snad už po několikáté podíval kamsi nahoru a tiše poděkoval.

RNDr. Milan Lustig

VORKOHOLIK

Rétorická glosa

„Vorkoholik“ je dnes moderní a hojně užívané (občas mám pocit, že až nadužívané) slovo. Když se nad ním zamyslíme, zjistíme jednak, že by mělo označovat člověka, který při práci, resp. v pracovní době, má neodolatelné nutkání pít alkoholické nápoje a tu-

díž je konzumuje, takže je vlastně běžně nesprávně používané pro označení člověka chorobně závislého na práci, jednak, že je vlastně nesprávně utvořené a nejdeme v něm dvě nejméně syntaktické chyby:

Za prvé by správně mělo začínat písmenem „w“, neboť jeho první část je odvozena z anglického slova „work“ (= práce, pracovat).

Za druhé: druhá část tohoto slova „oholik“ je zřejmě odvozena z českého slova „alkoholik“.

Proto by složenina „work-oholik“, resp. zpravidla psaná „workholik“, někdy jen „workholik“, měla znamenat jak výše uvedeno.

To zdůvodníme příkladem analogicky složeného slova „endorfin“, které vzniklo jako složenina rovněž ze dvou slov „endokrinní morfin“ a je to vlastně zkrácenina dvouslovné slovní vazby (ovšem uprostřed této zkráceniny se nepíše dvě, ale jedno „o“).

(Ještě by se dalo uvažovat o možné třetí syntaktické chybě, totiž, že rozebírané slovo je složeno z anglického slova a (části) českého slova a zda by se nemělo i v jeho druhé části vycházet z anglického slova „alcoholic“ a tedy psát „workoholic“.)

Dále uvažme, že slovo „alkoholik“, sloužící k označení člověka chorobně závislého na alkoholu, vzniklo připojením „-ik“ ke slovu alkohol. (Podobně vznikla slova „skept-ik“, „kom-ik“, „prakt-ik“ a mnoho jiných.) Proto slovo označující člověka chorobně závislého na práci by se mělo složit na tvar „work-ik“, resp. při použití anglické přípony na tvar „work-ic“.

Ladislav Kolbaba

FINÁLE ŽIVOTA

*co v životě mém bylo směn
pozpátku hledím s úsměvem
teď sedím doma přemýšlím
a hovadiny vymýšlím*

*tak čtete tyto bludy mé
já nedělám je poprvé
mně mnoho času nezbyvá
nemocí časem přibývá*

*pak sejdeme se dole kdes
kde tmavý neprostupný je vřes
tam nebudem se usmívat
jen v prach a hlínu měnívat*

*až skončí pro nás života špás
sotva pak řekne někdo z nás
co jste teď vy byli jsme i my
co jsme teď my budete i vy*

Ladislav Kolbaba

ŽIVOT

*ticho
tma
a vzpomínání
velké bylo radování*

*velké bylo milování
tma
ticho
a vzpomínání*

PROGRAM NA MĚSÍC LISTOPAD 2017

Shromáždění se konají na ul. Staňkova 18a, Brno, budova OSC a.s.,
3. patro. Doprava: tramvaj číslo 1 a 6 - zastávka Hrnčířská

Středy 17 – 19 hod.:

- 2.11.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **SLUNEČNICE - ZDRAVOTNÍ CVIČENÍ, MEDITACE**
- 9.11.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **SLUNEČNICE - ZDRAVOTNÍ CVIČENÍ, MEDITACE**
- 16.11.: **JAK SI PŘEDSTAVUJETE VZNIK OBRAZCŮ V OBILÍ NA POLÍCH V ANGLII A U NÁS? - diskuse**
- 23.11.: Vladimír Oršulík:
NÁBOŽENSTVÍ NÁSTROJEM STABILITY NEBO CHAOSU?
- 30.11.: Ing. Pavel Sedlák: **POČÍTAČOVÁ PORADNA**

Pátky 17 – 19 hod.:

- 4.11.: RNDr. Milada Škárová: **ŽIVÍ A MRTVÍ (nejen o „Dušičkách“)**
- 11.11.: **MIMOŘÁDNÉ VALNÉ SHROMÁŽDĚNÍ OBCE UNITÁŘŮ V BRNĚ**
Ing. Libor Mikš: **NÁBOŽENSTVÍ KONTRA ATEISMUS**
- 18.11.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná:
TOLERANCE NEBO POROZUMĚNÍ? (co je mezináboženský dialog)
- 25.11.: Jiří Šulc:
MEDITACE – DOSPĚLÝ RODIČ A DÍTĚ V NÁS A MEZILIDSKÉ VZTAHY

Děkujeme všem dárcům za finanční příspěvky na našich akcích.

Obec unitářů v Brně vydává měsíčník „Poutník“ obsahující původní články členů a přátel Unitárie, články z historie unitářství, poezii, aktuality i zábavu.

E-mailová adresa: unitaria.brno@seznam.cz. Viz též www.unitaria.cz.

Pokud si přejete tento program nebo časopis „Poutník“ dostávat e-mailem, sdělte vaši e-mailovou adresu v kanceláři Obce unitářů v Brně.

Redakční rada: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná, Mgr. Daniel Novotný,
ing. Marie Vohlídalová